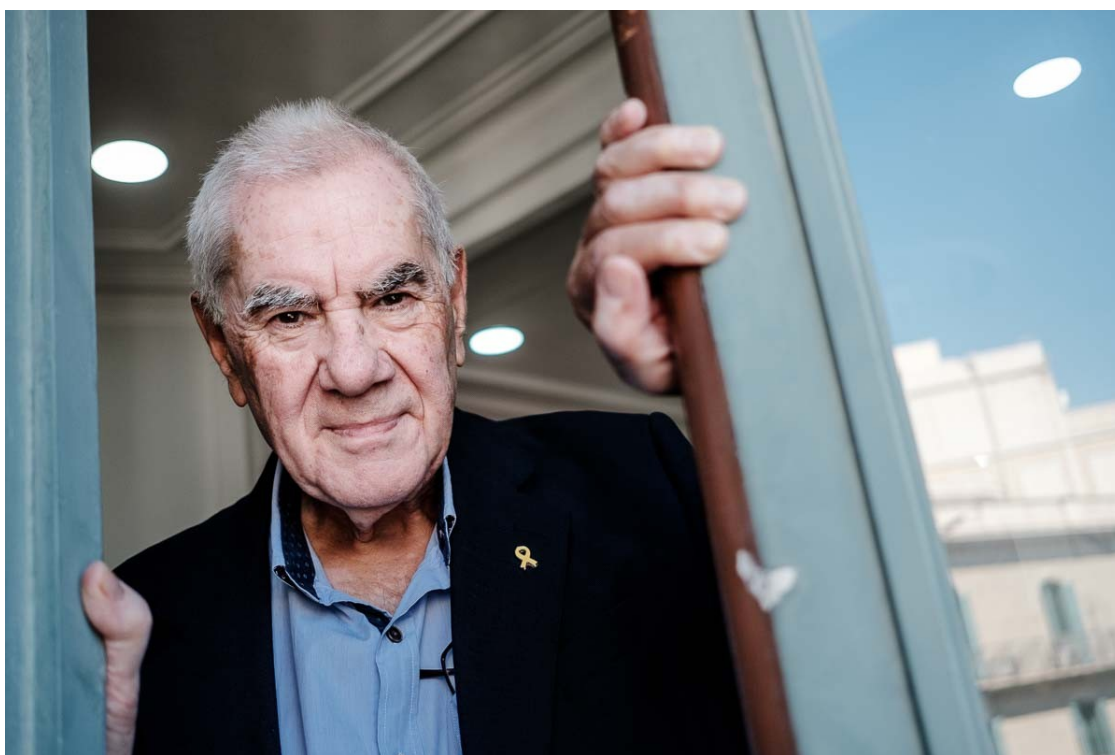

Ernest Maragall: «No comptàvem que els comuns caiguessin tan ràpidament en la temptació de Valls»

L'alcalde d'ERC avisa que, si es consuma la investidura de Colau amb una fórmula "antinatural", el mandat "quedaria alterat profundament", i assumeix que també "hi ha molta feina a fer des de l'oposició"

Ernest Maragall, durant l'entrevista amb NacióDigital | Adrià Costa

Aquest dijous, el guanyador de les eleccions municipals a Barcelona, Ernest Maragall, seguia el darrer ple del mandat des de la tribuna de la Sala Carles Pi i Sunyer de l'Ajuntament de Barcelona. Quan faltin només dos dies per a la investidura, l'alcalde d'ERC és conscient que difícilment s'asseurà a la taula presidencial, però es resisteix a donar per fet que finalment Ada Colau reediti l'alcaldia amb els vots del PSC i de Manuel Valls. Reconeix que, a hores d'ara, és l'escenari més probable i que, si es consuma, el seu rol serà a l'oposició. Encara aspira a l'escenari que els comuns facin un exercici de "coherència". És més un desig que una probabilitat perquè, mentre admet que les converses amb els comuns "no avancen?", Barcelona en Comú ja ha enterrat la fórmula del tripartit per aplanar el terreny per a un pacte amb Jaume Collboni.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=-hO2mzWzSNA>

- La nit del 26 de maig, quan va parlar amb Ada Colau, què li va dir la candidata de Barcelona en Comú?

- Em va felicitar. Era una trucada de felicitació. Havia quedat clar qui havia guanyat i em va

felicitar. Em va semblar molt correcte i positiu. Li ho vaig agrair.

- Vostè ha mantingut dos contactes amb l'alcaldessa en funcions. El primer va durar poc més de 30 minuts i, en el segon, Colau li va comunicar formalment que presentaria candidatura a l'alcaldia. Com definiria la relació que han mantingut?

- Han estat uns contactes responsables, cadascú en el seu rol de representació d'una força política i immersos en una situació ben concreta. Les converses han estat correctes. És obvi que no hem tingut prou temps ni prou oportunitat per establir una relació personal més intensa i de confiança. Però és una de la coses que penso que tinc pendent.

- Li preguntàvem per allò tan necessari en política del *feeling*.

- Som on som, en el moment en el qual estem, amb els resultats que tenim, de manera que no cal llegir o buscar gaire més interpretacions. És una relació normal entre dues persones que tenen una responsabilitat i que es coneixen poc, i també hi ha un element de mesura mútua.

- Colau va argumentar dissabte passat, en una roda de premsa després de promoure la seva candidatura a l'alcaldia (<https://www.naciodigital.cat/noticia/181647/colau/maragall/es/va/precipitar/va/donar/fet/seria/alcalde>), que vostè potser s'havia precipitat donant per fet la nit electoral que seria alcalde. Ho comparteix?

- És prou obvi que això forma part d'una lectura al servei d'una interpretació i d'un objectiu propi. Es pot entendre que vulgui desenvolupar aquesta hipòtesi, però no hi havia ni precipitació ni exageració. Aquell diumenge a la nit hi havia el reflex d'un estat d'ànim, un estat d'ànim coherent amb els resultats que acabàvem de tenir. Ens sabíem guanyadors i ens continuem sabent guanyadors. I aquell dia hi havia l'afegit del caràcter nou, en termes històrics, de la victòria d'ERC a les eleccions municipals a Barcelona. A més, en un ambient general de molt bons resultats arreu del país. De manera que tot hi contribuïa en aquella expressió, en aquell d'estat d'ànim.

***"Ningú parla de projecte, ningú excepte nosaltres.
Tothom parla de qui votarà i de qui serà alcalde"***

- S'imaginava que aquest trajecte fins a la investidura seria més plàcid?

- Més plàcid, no ho sé. En tot cas, el que no m'imaginàvem que ho pogués ser tan poc. Que podia haver-hi debats, converses i cerca d'acords era evident, i això en política sempre és complex i un esport molt diferent del de la campanya electoral. El que potser imaginava menys és que ens haguéssim de confrontar o estar sotmesos a una suma d'interessos i d'objectius que potser cadascun d'ells, en si mateix, podria admetre's com a legítim, però que aplicats a la situació actual, a la ciutat de Barcelona i l'Ajuntament s'han concretat amb una operació absolutament antinatural en termes de lògica política i de respecte als resultats. Pesa més que, sigui com sigui, s'eviti que es plasmin els resultats que no pas aconseguir el triomf d'una determinada hipòtesi o projecte. I la prova és que ningú parla de projecte, ningú excepte nosaltres. Tothom parla de qui votarà i de qui serà alcalde.

Ernest Maragall creu que encara hi ha marge per a un pacte amb Colau Foto: Adrià Costa

- Vostè va verbalitzar dimarts que estava disposat a fer una cimera conjunta amb Colau i Collboni

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/181847/maragall/aixeca/veto/al/psc/proposa/cimera/amb/colau/collboni>) . ERC pretenia evidenciar que el tripartit no és possible?

- No, jo volia saber-ho. Com es va veient, és la hipòtesi més versemblant, que és impossible o no té sentit plantejar això. Va durar molt poc aquesta curiositat natural de voler saber, perquè ni tan sols s'admet l'escenari real en què això seria possible. La responsabilitat aquí recau més en qui proposa això, a consciència que no és possible, que no pas en altres actors, que ens veiem usats. L'objectiu real no era fer un govern tripartit, l'objectiu real és crear les circumstàncies per obtenir l'alcaldia per la via que sigui. Molt bé, doncs tot això va quedant clar després de situacions com les de dimarts al vespre.

"L'objectiu real no era fer un govern tripartit, l'objectiu real és crear les circumstàncies per obtenir l'alcaldia per la via que sigui"

- Li sap greu que aquest "no" a seure amb vostè no el verbalitzi Jaume Collboni sinó que sigui Laia Bonet qui ho afirmi.

- Això és el de menys.

- Vostè hi té bona relació amb Laia Bonet.

- Laia Bonet va contestar des d'un punt de vista formal, raonant i expressant-se amb correcció, i confirmat la nostra hipòtesi. Estem molt lluny dels socialistes en aquests moments. Nosaltres estem en una banda de riu i ells són en una altra, del riu dels drets i les llibertats, del riu dels drets individuals i col·lectius del nostre país. Els socialistes no estan d'acord que els presos siguin presos polítics, que s'hagin vulnerat drets i que estem sotmesos, com a país i societat, a una repressió general des de fa quasi dos anys.

- Arriben a la conclusió que els comuns no han orientat el pacte amb ERC perquè la prioritat era retenir l'alcaldia?

- Arribo a la conclusió que els comuns han arribat a aquesta conclusió. En un moment de l'escenari postelectoral han vist aquesta possibilitat, han constatat la possibilitat de l'aritmètica per la via antinatural de qualsevol tipus de vots i, a més a més, s'hi van afegint socis a aquesta via. A **NacióDigital** explicaven com el senyor Valls va condicionar explícitament el seu vot; hi va posar concreció i projecte propi al servei de l'objectiu d'evitar un Ajuntament presidit per un alcalde d'ERC. A més a més, ara s'hi afegeix Societat Civil Catalana, per acabar de tenir tot el pastís sencer. És una cirereta no massa dolça per qui se l'hagi d'empassar, que continua semblant que és el que es pretén.

Maragall admet que les converses amb els comuns no avancen prou Foto: Adrià Costa

- Falten dos dies per a la investidura. Què més està disposada a fer ERC d'aquí a dissabte per capgirar aquesta situació que descrivia?

- ERC està disposada a mantenir l'oferta, a mantenir la raó, a mantenir l'argumentació i a mantenir la disponibilitat. Volem seure i a entrar a fons en el que encara no hem aconseguit. Però no hi ha un document de retorn dels continguts que hem posat sobre la taula.

-No s'avança?

- No s'avança. Però això no vol dir que no es pugui avançar. Continuem pensant que sí que es pot avançar i continuem disposats a avançar. Entenc que potser hi ha una qüestió de càlcul de ritmes i d'oportunitats respecte del que ells puguin considerar com a millor moment per entrar a explorar aquesta via. Però aquesta via encara està oberta amb tota claredat.

"Hem posat sobre la taula una oferta molt concreta, molt ambiciosa i molt disposada a tot el que té sentit i és raonable, que a la vegada que és respectuosa amb els resultats"

- Es plantejaria cedir l'alcaldia per arribar a un acord amb els comuns o aquesta és una opció descartada?

- És difícil que algú s'expressi amb més claredat o generositat. No vull presumir de res. No està bé presumir de generositat. Però està bé presumir de raonabilitat i de responsabilitat política. Hem posat sobre la taula una oferta molt concreta, molt ambiciosa i molt disposada a tot el que té sentit i és raonable, que a la vegada que és respectuosa amb els resultats. Si per no fer ús de l'altra via s'ha d'obtenir els mateixos resultats prostituint el natural, em sembla que no és admissible com a principi ni com a actitud. Si desaparegués l'altra via, i és el que els hem dit, seria molt més fàcil parlar de tot amb ella [Colau]. I, per això, hem parlat de lideratge compartit i de 50-50 en les responsabilitats de govern. Si es continua mantenint la possibilitat que hi hagi na fuga endavant en l'altra direcció, des del meu punt de vista fa inviable passar d'aquesta línia vermella de respecte i coherència als resultats.

- Si es consuma l'elecció de Colau com a alcaldessa amb els vots de Manuel Valls, el mandat quedarà enfangat des del primer minut?

- Estic convençut que no passarà, però si passés quedaria desnaturalitzat, alterat profundament. Seria molt allunyat del que ha estat la decisió democràtica dels ciutadans que han votat progressisme, república i diàleg, i no dreta espanyola. El fracàs del senyor Valls és espectacular en termes de distància entre les expectatives i l'ambició amb què va arribar, amb la polseguera que va aixecar i els resultats, que és obvi que han estat modestos. Respectables, però modestos. Per tant, és encara més un contrasentit que aquell que ha perdut estrepitosament acabi guanyant en almenys un dels seus objectius principals i que ha estat desatès per la ciutadana: evitar al preu que sigui un alcalde republicà i independentista.

"[Sobre el protagonisme de Valls] És encara més un contrasentit que aquell que ha perdut estrepitosament acabi guanyant en almenys un dels seus objectius principals"

- Què li fa pensar que aquest escenari no es donarà?

- Potser sóc ingenu i confio massa en la racionalitat política, la coherència, els valors i els principis que tothom diu assumir i respectar. També perquè sé que hi ha encara un recorregut possible. I, en tercer lloc, no hi ha només una opinió pública, sinó que estic bastant convençut que si es preguntés als votants de Barcelona en Comú quina és la seva opinió, en aquests moments guanyaria l'opció de fer govern amb ERC. És la meva especulació, no dic que hagi de ser una veritat científica. Però pel que veig, el que sento i el que em diuen, no he trobat massa gent que justifiqui l'altra possibilitat.

L'alcalde d'ERC creu que el projecte dels comuns queda tocat després del cicle electoral Foto: Adrià Costa

- Vol dir que Barcelona en Comú ha intentat evitar una consulta clara a les seves bases?

- No, dic que si la fes em sembla que passaria això. No se si la volen o la pensen fer. Estic convençut, però, que si la fessin el resultat seria aquest.

"Si es preguntés als votants de Barcelona en Comú quina és la seva opinió, en aquests moments guanyaria l'opció de fer govern amb ERC"

- Després de guanyar les eleccions el 26 de maig, creu que ERC hauria d'haver estat més proactiva en les negociacions?

- Hem tingut l'actitud, la disponibilitat i la bona fe per seure i parlar de tot, i ho hem anat explicant. Hem anat compareixent a cada pas que fèiem, i amb els documents que hem anat presentant i les concrecions que hem posat sobre la taula. Potser sí que som ingenus i no hem tingut l'habilitat negociadora que evités que el senyor Collboni i el senyor Valls trobessin una escletxa. Potser no comptàvem amb què Barcelona en Comú caigués tan ràpidament en la temptació que aquests senyors els oferien.

- La relació d'ERC amb els comuns està erosionada des de fa temps. La incorporació d'Elisenda Alamany a la llista de Barcelona va acabar d'agreujar les incomoditats. Vist amb perspectiva, creu que aquella va ser una decisió constructiva?

- Va ser una decisió legítima per part d'Elisenda Alamany i de Nova; una decisió responsable i meditada, resultat d'un procés que no és ni una seducció ni cap improvisació o frivolitat. És resultat d'un evident distanciament polític en el si dels comuns, que a més era públic i notori. Ella estava associada a una determinada posició en l'àmbit dels drets i llibertats i del sobiranisme. Puc entendre que els sàpiga greu, el que no entenc és que ho utilitzin com a argument en qualsevol negociació o possibilitat d'acord. El posicionament d'Elisenda Alamany és de pura coherència personal amb la seva pròpia trajectòria i de proximitat amb el que avui representa ERC, que és aquesta progressiva centralitat del catalanisme progressista. Que sàpiga greu que ERC es vagi afermant com a gran força del catalanisme i que, per tant, vagi ocupant un espai que algú altre pensava que podia ocupar? Ho puc entendre. Entenc menys que això es pugui convertir en un element de greuge i de determinades actituds de rebuig.

- En alguna reunió de les negociacions els comuns han posat sobre la taula aquesta qüestió?

- No. És obvi que han aparegut opinions i expressions en les quals hi han fet al·lusió com un element d'hostilitat. Per a nosaltres, no és hostilitat ni premeditació ni càlcul per presumir de res. És, simplement, l'evidència política d'un procés de país que entra dins de la lògica de l'evolució d'una societat i d'un mapa polític que no té res a veure amb el de fa cinc anys. Estem en un moment de canvi que produeix moviments personals i col·lectius i és un reflex real de l'evolució de la societat. En el fons, és un indicador de fins a quin punt el moment òptim del que va representar En Comú Podem i Catalunya en Comú Podem i Podem sembla haver passat. Són senyals que ho fan explícit i per això fa més mal. No és una mala jugada de ningú, sinó un indicador d'una problemàtica interna del moviment i de la seva definició i captament.

"El moment òptim del que va representar En Comú Podem i Catalunya en Comú Podem i Podem sembla haver passat"

- Quan diu que el "moment òptim" dels comuns podria haver passat vol dir que el projecte s'ha desnaturalitzat?

- Crec que hi ha prou senyals de dificultat de mantenir-lo. No és només a Barcelona, és en global, en el conjunt de l'Estat. El 15-M era una eclosió d'aquesta possibilitat i és real, es correspon amb una pulsó d'una societat legítima i valuosa perquè és transformadora, exigent, crítica i inconformista, cosa que és molt positiva. La pulsó és magnífica, però això no vol dir que sigui

fàcil convertir-la en un projecte polític, de governació, de gestió i de construcció de país. És aleshores quan et comences a trobar amb dificultats, previsible en termes d'acció política i institucional. Ara s'ha posat de manifest arreu. A Barcelona també. La força, potència i la capacitat de seducció del moviment, que passa de plataformes i activisme a una proposta de governació, sembla que ha trobat els seus límits i no ha trobat la capacitat d'expressar-se en termes de gestió institucional.

Ernest Maragall està disposat a quedar-se a l'oposició si no és alcalde Foto: Adrià Costa

- Vostè aspira a l'alcaldia. Si això no es produeix, quin creu que ha de ser el seu paper?

- Haurà de ser el de mantenir la coherència i la responsabilitat, i actuar des d'on em toqui estar. Si és des de l'oposició, amb la claredat, fent allò que els anglesos diuen govern a l'ombra. Compromès amb la ciutat, servint a la ciutat i defensant els interessos generals i el nostre projecte.

- Per tant, si no és alcalde, serà a l'oposició.

- Seré regidor, espero que president del grup d'ERC. Tinc un magnífic equip de gent compromesa amb els veïns que ve de la lluita als barris i de la responsabilitat institucional. Hi ha molta feina a fer i també es pot fer bona part d'aquesta feina des de l'oposició. La millor funció pública que es pot fer és governar, és la que et permet assumir el risc de transformar i de prendre decisions. Això és el que miraré de fer perquè és el rol en el qual m'ha situat la gent. Si no, assumirem el risc de fer-ho des de fora

- En els darrers dies, ha parlat o han contactat amb vostè dirigents o exdirigents dels comuns que no siguin favorables a retenir l'alcaldia amb els vots de Valls?

- Aquests dies tothom s'ha mogut molt en moltes direccions i tothom ha parlat amb tothom. Van

arribant iniciatives, propostes, imaginació i invents. Em consta que existeix tota mena de posicions i moviments amb voluntat de trobar camins alternatius. Tot això és apreciable però no rellevant. El rellevant és el que passa en els àmbits en els quals es prenen les decisions, en el nucli de negociació, de relació directa, a la institució o entre formacions. I aquí estem on estem.

"Xavier Domènech ja no forma part del nucli dels comuns [...] Si aquestes veus no hi són perquè van marxar, no és estrany que no les sentim ara"

- Vostè troba a faltar en el nucli de decisió dels comuns veus com la de Xavier Domènech?

- Domènech ja no forma part del nucli dels comuns, i em sembla que això té a veure amb la reflexió que feia abans i del que ha succeït en aquest espai. Si aquestes veus no hi són perquè van marxar, no és estrany que no les sentim ara. El que em sembla estrany és que amb l'actual posicionament polític costi tant d'apreciar elements de resistència a aquesta tendència a caure en la temptació Valls. A mi em sorprèn que no es respiri mai una certa inquietud interna pel que significa en termes de coherència. Però jo vull respectar el seu procés i segueixo esperant que ens puguem acostar a una recomposició de la relació, i a una negociació i a un possible acord real. Encara hi som a temps.

Ernest Maragall, durant l'entrevista amb NacióDigital Foto: Adrià Costa

- Malgrat el seu optimisme, si no es produeix aquest acord amb Colau, ERC podrà seguir

considerant els comuns com a aliats potencials?

- Primer hem de veure què passa i quines són les decisions finals. Continuo pensant que el més lògic seria que la senyora Colau retirés la seva candidatura a la vista que no és admissible guanyar antinatura. És una situació que s'hauria de produir. O bé altres actors, com Collboni o Valls, poden canviar d'opinió. És molt difícil de preveure què pot passar. En tot cas, les decisions que un pren influeixen o acaben caracteritzant els límits de les relacions i les possibilitats o les evolucions possibles de futur. Però hem de saber llegir la voluntat de la societat. Els comuns existeixen, representen una part significativa de la ciutat i la societat barcelonina i catalana, de manera que no tindria sentit que, a conseqüència d'això, ens declaréssim incapaços de relacionar-nos. Seria absurd. Ho podríem fer havent après unes determinades lliçons. Està per veure.

"Continuo pensant que el més lògic seria que la senyora Colau retirés la seva candidatura a la vista que no és admissible guanyar antinatura"

En tot cas, tota aquesta expressió i aquest recel d'anar en contra d'ERC també ens enforteix. ERC s'està fent gran, està madurant, s'està consolidant com a gran força catalana i comprovar que ets al centre de tots els atacs, aliances i conxorxes segurament vol dir que estem fent bé les coses. ERC no ha de declarar-se enemic de ningú ni interrompre la relació amb ningú. Hem de seguir defensant el nostre projecte amb diàleg, responsabilitat i ambició i sense cap pas enrere ni renúncia.

- Com s'ha d'afrontar la situació de Quim Forn a l'Ajuntament de Barcelona si s'ordena la suspensió?

- El terrible és que ens ho haguem de plantejar. Ningú l'hauria de suspendre. El natural i democràtic i respectuós amb els seus drets és que es pogués quedar. Si depengués de mi, em resistiria absolutament i tractaria d'evitar que l'Ajuntament tingués cap possibilitat d'intervenir en la suspensió o d'afavorir-la. Al contrari, hauríem de treballar amb tota la solvència jurídica possible per defensar que no se'l pot suspendre. Això és el que hauria de fer l'Ajuntament com a institució i els seus serveis jurídics.

- Quina valoració en fa del judici al Suprem, ara que ha conclòs?

- Hi ha una conclusió terrible i d'esperança al mateix temps. És terrible perquè queda ben clar a quin Estat pertanyem i què en podem esperar de les seves institucions i del seu sistema judicial. S'ha produït una suma conscient, que s'ha posat de manifest al llarg de tot el judici, del poder executiu, legislatiu i judicial. Aquí tothom ha tingut un paper i han anat afegint llenya al foc. Continuem estant davant d'un mur de silenci, d'intolerància i de repressió. El judici és només la punta de l'iceberg del que significa l'Estat vers Catalunya. Això és millor que ho sapiguem, però no justifica actituds de reacció instintiva que es poden entendre però que quasi sempre són contraproductives. La part d'esperança és que aquest país, malgrat tot, ha aguantat. Ens queixem amb raó que no hi ha una unitat estratègica però hi ha unitat social, voluntat amplíssima, reforçament sociològic d'una majoria independentista que està al nostre abast i una expectativa real que des de la governació s'enforteixi i s'ampliï. Per tant, que el país es vagi afermant i fent més fort per sostenir pacífica i democràticament un pols amb l'Estat. Això ho tenim al davant gràcies al judici, i l'enteresa i fortalesa dels nostres presoners i presoneres i un magnífic recorregut per davant des del punt de vista de país i de societat.